

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6441/08
14.05.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгана Скока, председника већа, Душанке Марјановић и Жељка Шкорића, чланова већа, са саветником Јеленом Тишма-Јовановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље АА, ради поништаја решења Министарства рада и социјалне политике Републике Србије, број 580-02-00917/2008-11 од 08. 08. 2008. године, у предмету признавања права на месечно новчано примање као члану породице цивилне жртве рата, у нејавној седници већа одржаној дана 14.05.2009. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се **УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решење Министарства рада и социјалне политике Републике Србије, број 580-02-00917/2008-11 од 08. 08. 2008. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем у ству 1. диспозитива поништено је решење Одељења за општу управу и заједничке послове Општинске управе Свилајнац, бр. 580-104/08-01 од 21.05.2008. године и решено тако што се одбија захтев тужиље од 13.03.2008. године за признавање права на месечно новчано примање као члану породице цивилне жртве рата, као неоснован, са образложењем да у моменту погибије супруг и кћерка тужиље нису били југословенски држављани, односно држављани Републике Србије и да је погибија настала на територији друге државе, тако да нису испуњени услови из члана 2. и члана 3. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца у вези са чланом 7. став 1. Закона о правима цивилних инвалида рата за признавање тужиљиног захтева.

У тужби којом оспорава законитост решења туженог органа тужила наводи да је оно донето због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешене примене материјалног права. Истиче да је она држављанин Републике Србије, а што другостепени орган није ценио, као и да је поднела сву потребну документацију о доказу чињенице смрти покојног супруга Марка Рокнића и пок. кћерке Данијеле Рокнић, а који су погинули у ратним дејствима Хрватских оружаних снага дана 05.10.2000. године. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остајући у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења, предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари, Врховни суд Србије налази,

Тужба је основана.

Првостепеним решењем од 21.05.2008. године тужили АА, члану породице цивилне жртве рата, признато је право на месечно новчано примање у пуном износу, у висини од 60% од основа, почев од 01. априла 2008. године, па све док постоје услови за остваривање права, а што за април 2008. године износи 15.454,00 динара, као и да је корисница права дужна да пријави сваку промену која је од утицаја на коришћење и престанак права у року од 15 дана од дана настале промене.

У другостепеном поступку тужени орган поништио је решење од 21.05.2008. године, тако што је решио да се одбија захтев тужиље као неоснован са образложењем да из доказа у списима предмета се види да тужиљини супруг и кћерка у моменту погибије нису били југословенски држављани, односно држављани Републике Србије и да је погибија настала на територији друге државе, тако да нису испуњени услови из члана 2. и члана 3. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца у вези са чланом 7. став 1. Закона о правима цивилних инвалида рата за признавање тужиљиног захтева.

Међутим, по налажењу Врховног суда Србије, основано се тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, јер чињеница да ли су тужилин супруг и кћерка у моменту погибије били југословенски држављани, односно држављани Републике Србије или нису, није од утицаја на остваривање наведеног права. Ово стога, што према ставу Врховног суда Србије, тужила може остварити у Републици Србији сва права предвиђена законима Републике Србије па и Законом о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца ако је у време подношења захтева за остваривање права, дакле дана 13.03.2008. године, била држављанин СРЈ, односно Републике Србије, без обзира где је погибија чланова породице настала. Како ова чињеница у управном поступку који је претходио доношењу оспореног решења није ни утврђивана, у поновном поступку тужени орган дужан је да на

донетому, оспореним решењем није ни утврђено, у поновном поступку тужбом Србије дужан је да на несумњив и поуздан начин утврди све чињенице релевантне за правилну и закониту одлуку, а у смислу одредбе члана 61. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је тужбу уважио, применом члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима и одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ: Против ове пресуде може се изјавити жалба Врховном суду Србије, већу од пет судија, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 14. 05. 2009. године, У. 6441/08

Записничар Председник већа-судија

Јелена Тишма-Јовановић, с.р. Драган Скоко, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Оливера Стругаревић

РР